

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 110/01-78

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2002 o späťvzatí sťažnosti M. M. a J. M., rod. K., obaja bytom K., zastúpených advokátom JUDr. T. Š., Advokátska kancelária, K., pre namietané porušenie ich základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v konaniach vedených na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4 C 67/95 a sp. zn. E 149/98 takto

r o z h o d o l :

Späťvzatie sťažnosti M. M. a J. M. p r i p ú š ť a a konanie o nej z a s t a v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 15. novembra 2001 č. k. III. ÚS 110/01-41 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) na konanie návrh M. M. a J. M., rod. K., obaja bytom K. (ďalej len „sťažovatelia“), v ktorom namietali porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Svidník (ďalej aj „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 4 C 67/95 a sp. zn. E 149/98.

Občianskoprávne sporové konanie vedené na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4 C 67/95 začalo žalobou sťažovateľov z 13. augusta 1991, ktorou sa ako žalobcovia domáhali vypratania častí nehnuteľností (pozemkov) užívaných žalovanými JUDr. J. S. a jeho manželkou M. S. Vo veci rozhodoval odvolací, ako aj dovolací súd. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací rozhodol 8. júna 1994. Od tohto dátumu podľa názoru právneho zástupcu sťažovateľov postupoval Okresný súd Svidník so zbytočnými prietáhmi v konaní.

Podľa sťažovateľov Okresný súd Svidník dostatočne nevyužil procesné prostriedky, ktoré mal k dispozícii na ukončenie sporu a rozhodnutie vo veci. Sťažovatelia poukázali na skutočnosť, že ani zložitnosť sporu, ani problémy v súvislosti so znaleckým dokazovaním neboli takého rázu, aby odôvodnili, že Okresný súd Svidník od roku 1995 až do začatia konania pred ústavným súdom nerozhodol v merite veci, a to aj napriek tomu, že disponoval záväzným usmernením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky obsiahnutým v právnom názore vyslovenom v rozsudku o dovolaní sp. zn. 1 Cdo 52/94 z 8. júna 1994.

Podľa názoru sťažovateľov došlo k zbytočným prietáhom aj v konaní Okresného súdu Svidník vedenom pod sp. zn. E 149/98 o výkon predbežného opatrenia Okresného súdu Svidník č. k. 4 C 67/95-211 z 13. septembra 1996, v ktorom uložil žalovaným JUDr. J. S. a jeho manželke M. S. povinnosť zdržať sa akýchkoľvek zásahov do častí pozemkov, ktoré sú predmetom sporu v právnej veci sp. zn. 4 C 67/95.

Okresný súd Svidník podľa právneho zástupcu sťažovateľov od jeho klientov opätovne požadoval nové a nové informácie týkajúce sa zásahov žalovaných do sporných

častí pozemkov, ktoré mu títo poskytlí už predtým (spolu v šiestnástich listoch) vrátane výšky navrhovanej pokuty uvedenej už v návrhu na výkon rozhodnutia z 22. júna 1998.

Na základe vyššie uvedeného právny zástupca sťažovateľov navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že: „Okresný súd vo Svidníku svojím postupom v konaní 4 C 67/95 a E 149/98 porušil základné právo sťažovateľov na prejednanie ich vecí bez zbytočných prietahov, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“

Predseda Okresného súdu Svidník v písomnom vyjadrení k návrhu z 2. januára 2002 uviedol, že dĺžka konania vedeného pod sp. zn. 4 C 67/95 bola ovplyvnená zložitou prípadu. V danom prípade vznikla špeciálna situácia, ktorá sa musela riešiť osobitne, čo bolo nakoniec aj dôvodom, prečo jeden zo súdom ustanovených znalcov na vypracovanie znaleckého posudku v uvedenej veci rezignoval, ba dokonca požiadal Krajský súd v Košiciach o odvolanie z funkcie znalca. Podľa predsedu Okresného súdu Svidník znalcom nebola zo strany príslušného štátneho orgánu (v tom čase Okresného úradu v Michalovciach, katastrálneho odboru) poskytnutá potrebná súčinnosť. K prietahom v konaní malo prispieť aj správanie sťažovateľov, ktorí podľa vyjadrenia predsedu Okresného súdu Svidník nejavili dostatočný záujem, aby vo veci boli čím skôr vykonané dôkazy, na základe ktorých by bolo možné zistiť objektívne skutkový stav a vo veci rozhodnúť. Navrhovatelia mali výhrady i proti znaleckému dokazovaniu. Znalecký posudok prvého súdom ustanoveného znalca označili za neprijateľný, bezpredmetný a nepoužiteľný. Následne bol vo veci ustanovený ďalší znalec J. K., ktorý celkovo vyhotovil tri znalecké posudky a štyri geometrické plány, z ktorých však Okresný úrad v Michalovciach, katastrálny odbor, neoveril ani jeden. Uvedený orgán štátnej správy začal spolupracovať so znalcom a poskytovať mu potrebnú súčinnosť až na zásah Okresného súdu Svidník, výsledkom čoho bolo vypracovanie znaleckého posudku znalcom Ing. P. K. (tretím v poradí).

Na základe vyššie uvedeného predseda Okresného súdu Svidník namietal, že dôvody prietahov v konaní sp. zn. 4 C 67/95 nemožno hodnotiť ako subjektívne dôvody zo strany súdu.

Podaním z 27. marca 2002 požiadal právny zástupca sťažovateľov v mene svojich klientov, aby sa ich návrh na začatie konania pred ústavným súdom z 10. júla 2001 prijatý na ďalšie konanie uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 110/01-41 z 15. novembra 2001 posudzoval v zmysle § 79a ods. 1 zákona č. 124/2002 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 124/2002 Z. z.“) ako sťažnosť podľa ustanovení § 49 až 56 zákona o ústavnom súde v znení zákona č. 124/2002 Z. z. Zároveň rozšíril petit návrhu a žiadal, aby ústavný súd priznal sťažovateľom finančné zadost'učinenie vo výške 90 000 Sk a odporcu zaviazal nahradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia vo výške 2 000 Sk.

Právny zástupca sťažovateľov ďalším podaním z 30. apríla 2002 v mene svojich klientov ústavnému súdu oznámil: „... na žiadosť mojich klientov – sťažovateľov M. M. a J. M. oznamujem, že sťažnosť, prejednávanú Ústavným súdom pod vyššie uvedeným číslom (III. ÚS 110/01) s poukazom na § 54 zák. č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov berieme späť, a žiadame konanie o nej zastaviť. V základnom spore došlo v uplynulých dňoch k súdnemu zmiernu.“

II.

Podanie navrhovateľa možno podľa § 79a zákona o ústavnom súde kvalifikovať ako sťažnosť v zmysle čl. 127 ústavy v spojení s § 49 až 56 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 54 zákona o ústavnom súde ak sťažovateľ vezme svoju sťažnosť späť, ústavný súd konanie o nej zastaví okrem prípadu, ak ústavný súd rozhodne, že späťvzatie sa nepripúšťa, najmä ak sťažnosť smeruje proti takému právoplatnému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu, ktoré mimoriadne závažným spôsobom porušujú základné práva alebo slobody sťažovateľa.

Keďže sťažovatelia vzali prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním z 30. apríla 2002 svoju sťažnosť späť a ústavný súd z obsahu sťažnosti a z vykonaných

dôkazov nezistil (s prihliadnutím na dôvod späťvzatia uvedený v podaní z 30. apríla 2002, to znamená súdny zmier) skutočnosti, ktoré by nasvedčovali mimoriadne závažnému spôsobu porušenia základných práv alebo slobôd sťažovateľov a odôvodňovali nepripustenie späťvzatia sťažnosti, pripustil toto späťvzatie a konanie o sťažnosti sťažovateľov zastavil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2002